

Lienz. 12.12.45. Štev. 15.

Advent

Sneg je zapadel pota ...

Tihe postave sključene stopicajo po sneženi gazi. Vse poti imajo eno samo smer - v središče taborišča, kjer stoji ponižna hiša božja. Razsvetljena je. Pred neokrašenim oltarjem stoji služabnik božji-duhovnik v spokornih oblačilih in moli:

Rosite Ga nebesa in oblaki dežite Pravičnega ...

~~Čerke~~ je polna ljudi. Zunaj v naravi je mraz, v dušah pa je velik adventni praznik: hrepenenja in pričakovanja. Vse misli in vsa srca, vse želje in vsa hrepenenja so združena z duhovnikom pri oltarju, ki v tem adventu trpljenja in begunstva posreduje pri Bogu za ~~na~~ dni slovenske domovine.

Štiri tisoč let so čakali pravični ~~sta~~ rega zakona na Odrešenika. Dolga je bila ta doba teme in greha. Dolgo so čakali, vendar so pričakali Odrešenika, ki je odprl nebesa in odrešil svet greha.

Tudi mi smo v adventu - v pričakovanju

kdaj se bo božja ljubezen znova porodila na naši zemlji in premagala temo sovraštva do Boga in vsega božjega.

Ljubi otroci! V molitvi pri adventnih zornicah krajšajmo naš adventni begunski čas. Z zaupanjem uprimo oči v med povzdigovanjem rojenega Odrešenika in ga goreče prosimo, naj se znova porodi božja ljubezen v naši slovenski zemlji.

Naš dedek je imel tri mačke, ki jih je imel zelo rad. Mačke so mu povračevale ljubezen: vsak večer, ko se je vračal domov, so mu šle vse tri naproti in so mu zadovoljivo predle v pozdrav. Nato so se znova postavile v vrsto in z dvignjenimi repki korakale pred njim do hišnih vrat, kakor bi vedele, da domači ne bodo večerjali prej, dokler on ne pride.

Nekoč v začetku zime pa je starček zbolel in umrl.

Mucike niso vedele, kaj se je z njim zgodilo, zato so hodile po svoji navadi čakati prav na konec ulice. Tam so se ustavile za trenutek, nato pa so se žalostne in s povešenimi repki zopet vračale in pri tem vzbujale splošno pozornost.

Nekoč je šel skozi naše mesto star be-
rač. Bil je približno istih let kot moj
ded. Bil mu je tudi močno podoben. Njegova
palica, bela brada, obnašanje, vse je spo-
minjalo na našega pokojnega dedka. Ta re-
vež je šel po ulici prav ob isti uri kot
naš dedek. Mačke, ki so ga že od daleč
zagledale, so se mu približale v običajni
strnjeni vrsti ter z dvignjenimi repi po-
zdravljale reveža, ki jih je božajoč nago-
voril: "Bog nebeški, kako dobre in ljubez-
nive živalice!"

Mačke so se zopet postavile v vrsto,
starček pa jim je sledil. Ko so prišli do
doma, se je družina ravno pripravljala k
večerji. Da bi jih male živalice ne osramo-
tile pred revežem, so ga vljudno povabili,
naj prisede k mizi in se posluži dedkove-
ga naslonjača.

Fr. Bazilij Krompirčkove
396016@

Čudo prismodalskega dvora.

Krompirčka je bilo v tem-
nih kraljevih shrambah
kar malo strah. Nekaj ča-
sa je tiho sedel med
krompirjem, ko pa so pri-
čele okrog njega skakati
in cviliti miške, ga je
popadla groza. Hotel je
iz kleti, toda vrata so
bila trdno zaklenjena.
Hočeš-nočeš je moral ob-
sedeti med krompirjem. Da bi pa prenehal
strah, je pričel na ves glas peti.

Seveda je s svojim glasom priklical stražarja, katerega kosmati obraz se je naenkrat pokazal v zamreženem oknu.

"Hoj, hoj! Kdo pa se oglašča v shrambah?" se je zadrhl robavs.

"Krompirček," je izza kupov odkritosrčno povedal ujetnik ter stražarja tako presenetil, da se je kar sesedel in je helebarda glasno treščila na tlakovana tla.

"Bog se usmili! Kaj zna krompirček tudi peti?" je mojž neverno vprašal in zopet poškilil v temne shrambe.

"Seveda zna. Pa še kako," je odgovoril Krompirček in pričel znova kričati, da je votlo odmevalo med debelim zidovjem.

Stražar ni rekel ne bev ne mev, ampak je stekel naravnost v kraljevi dvorec. Vso služinčad je spravil pokoncu in ji pravil, da se je začel v shrambah oglašati krompir.

"Ali si že slišal? Krompir je pričel peti," je šlo od ust do ust. Po vsem gradu niso govorili o ničemer drugem kot o čudodelnem krompirju.

Vest je prišla tudi na uho kralju Pri-smodalu, ki se je takoj odpravil s spremstvom pred svoje shrambe, da se prepriča o resničnosti goverice. Pa mu je telesna straža komaj napravila prostor, toliko ljudstva se je nabralo od prvega ministra do zadnjega grajskega pastirčka, vsi so hoteli slišati, kako poje krompirček.

(Dalje prih.)

Zimska

Nizki grmički,
beli možički,
ob cesti široki stoje;
sever jih zbada,
sneg jih napada,
skoraj v njem tonejo že.

Kočice črne
vse so srebrne,
iz dimnikov dim se valí;
tetje bi vstale,
pa so zaspale,
sneg je zametel poti.

Cerkvica bela
je zadrhtela,
zvonček pobožno zvoni;
kliče kmetiče,
fante, dekliče
k mašni daritvi zvoni.

Stara kočanka
pač ni zaspanka,
ker v cerkvico prva hiti;
trudi se, steza,
pa se pogreza,
sneg je naprej ne pusti.

V šoli lepega vedenja

3. učna ura.

"Ej otroci", sprašuje gospodična učiteljica, "ali bi kdo izmed vas vedel še kaj povedati o snažnosti, v čemer še nismo govorili?"

"Jaz, jaz", že dviga roko Bontonček, "zob si nismo še nič umivali!" - "Dobro si pogodil, Bontonček. Tudi na zobe ne smemo pozabiti. Koliko bolečin morajo nekateri ljudje prestati zaradi slabih zob. In velikokrat je samo njihova malomarnost tega kriva, ker niso znali nanje paziti. Zato, dragi

otroci, umivajte si vsak večer zobe in izplaknite usta, da vam ostanki hrane ne bodo gnili med zobmi. Nadalje, nikdar ne pijte po vroči jedi mrzle vode, in končno, ko zapazite, da vam začne kak zob gniti, pojdite takoj k zobozdravniku.

Sedaj pa še nekaj drugega. Ti Jožek, tu spredaj, pokaži mi malo roke..." Oj, Jožek, Jožek, vse si lepo upošteval, kar smo se učili, na nohte si pa pozabil. Vidiš, kar predolgi so in še črno je za njimi in tu na srednjem prstu se poznajo madeži črnila, kot bi bil s prstom pisal! Jožek, upam, da boš odslej tudi na to gledal!" - Kaj pa vi drugi? "Otroci so si ogledovali roke, a se jih nihče ni upal pokazati. Še Bontonček, ki se je vedno rinil v ospredje, je sramotljivo skrival glavico za hrbet svojega

soseda. Za danes vam še prizanesem. Prihodnjič si bom pa vsakega malo ogledala, le pripravite se!"

Še eno stvar naj vam omenim. Glejte, da boste imeli pri sebi vedno svež robec in ga tudi uporabljali. Ne dajajte prilike, da bi vas kdo zmerjal s "smrkavim Tončkom", kot pravi pesmica:

Mamica so rekli: "Tonček smrkav si,
doli izpod noska ti svečica visi."

Šv. Miklavž v Lienzu

Kljub Miklavževi smoli, o kateri smo poročali v zadnji številki "Begunske mladine", so angelčki še dokaj nabrali za naše lienške begunčke, saj so naredili čez 800 zavitkov z bonboni, sladkim pecivom, pečeni mi parkeljni, čokolado, zvezki, igračati, toplimi copati in mnogimi lepimi spominčki, s katerimi so bile Miklavževe dekletke zaposlene že cel mesec. Naši malčki so kar pozabili, da so v tujini. Še vedno sanjajo o dobrem očetu Miklavžu, o porednih parkeljnih in belih angelih. Če greš tako le na večer mimo barak, še povsod odmevajo ispe pesmice: "Mi angelci smo mali" ali "Jaz sem hudiček Škratulin...", katere je naučil naše male naš vedno veseli Salezijanec G. Rudi Knez.

Tako je dobri oče Miklavž izpolnil željo mladih begunčkov, ki so jih pošiljali k njemu v sveta nebesa.

Uganke

1) ADVENTNA ODBIRALNICA.

Vzemi iz spodnjih besed po dve zaporedni črki, ki dajo skupaj začetek znane adventne pesmi:

Videm, obisk, obala, kisli-
na, poganjek, poroka, sirota,
petelin, palica, prizidek,
zemlja, polje, zidanica, raj, odjuga, dari-
tev.

2) ADVENTNA PROŠNJA.

	J!	RP	
OZ	* * *	RA	ČA
ID			
VE	IS	LI	KO

3) PREGOVOR O ZIMI.

19, III, 11, I - 12, III- 11, III, 10. I !

4) BESEDNA UGANKA.

Na strehi čepi	Prideni še mero,
in močno kadi;	če jo poznaš;
to brihten je "tič",	osebo zdaj črne
ne zebe ga nič!	pred sabo imaš !

UGANKE IZ ŠT. 11:

Pravilnih rešitev je prispelo na uredništvo čez 20.

Žreb je določil nagrado Čopu Gusteljnu.